

κι' Αρμωστής πῶς θὰ σταλῆ
ὁ τοσοῦτον σιγαλός.

Λοιπὸν κάνε τὸ σταυρό σου,
'πὲς' τοὺς Πρόσβεις μίλλ μεροί,
καὶ μὴ χάνης τὸν καιρὸ σου
'στῆς Λευκάδος τὰ νησί.

'Όλοι γάσκουν ἐλόενα
καὶ τὸ γένος λαχταρᾷ...
σπεῦσε κι' ὄπ' ἀτμὴν γὰρ σένα
καρτεροῦνε τὰ «Ψαρρά».

Κύρ' Ἀλέξανδρ μου, χαίρε
'στῆς Λευκάδος τῆν νησίδα,
κι' ἂν δὲν λησιμονήσῃς φέρε
καὶ μὰ φρέσκη συναγριδα.

'Ό Ζαήμης' στὸν Κορφαῖτη...
Θέλω τώρα σὲ κομμάτι.

Ὅταν ἀνέμωσαν τοὺς Πρόσβεις τοὺς, εὐχαριστῶ πολὺ,
καὶ λυποῦμαι πῶς οἱ φίλοι σὲ ποτίζουσε χορῆ,
καὶ μὲ τούτους χολοσκάνεις
καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ κάνης.

Ἐν γυροῦν' Ἰπουργία, τῆς Βουλῆς' Ἀποσπερίτη,
κι' ἂν σὲ πηίγουν ἐλόενα,
τότε στείλε τους σ' ἐμένα
πουργούς τῆς' Ἀρμωστείας, νὰ τους κάνω μὲς' στὴν Κρήτη.

'Αρμωστής λοιπὸν θὰ γίνω κι' Ἰπακὸς περιωπῆς,
καὶ παρακαλῶ νὰ πῆς
'στοὺς Μινίστρος τοὺς μεγάλους
πῶς θὰ στείλω τρεῖς κεφάλους
'στὸν καθένα χωριστὰ,
κι' ἄλλα ψέφια θαυμαστὰ
νὰ τὰ κάνουνε βραστὰ.

'Έχω καὶ λύπη καὶ χαρὰ
πῶς θὰ μὲ πᾶνε τὰ «Ψαρρά»
'στὴν Κρήτη τὴν καυμένη,
ποῦ κόσμος μὲ προσμένει.

Χαρὰ, γιὰτὶ σὰν Βασιλεῖς θάμει πολλῶν φοβέρα,
θᾶξω Παλάτι χάρισμα κι' Ἀύλῃ καὶ Κολονέλου,
καὶ λύπη γιὰτὶ σκέπτομαι πῶς θὰ τὰ βγάλω πέρα
μὲ τοὺς Μιχαηλδάκηδες καὶ μὲ τοὺς Βασιζέλους.

Πῶς νὰ πάω, Θεοτόκη;
μὴ σκέψῃς ἀπηνῆς
ἐλο μὲ καταδιώκει
συνεχῶς; σὰν' Ἐριννός.

Εἶναι πρόβλημα μεγάλο
καὶ σπουδαῖο; ἀμφιβάλλω
ἂν συμφέρει, κύριέ μου, νὰ δεχθῶ τὴν' Ἀρμωστείαν
καὶ τὰ φῶτά μου νὰ φέρω μὲς' στὴν φλέγουσαν ἐστία.

Θεοτόκη, πρὸς Ζαήμην. — Δέξου σὲ παρακαλῶ
κι' εἶναι καὶ γὰρ σὲ καλὸ,
καὶ γὰρ μὰ; καὶ γὰρ τὸ κόμμα
καὶ γὰρ τὴν πατρίδ' ἀκόμα

νά δεχθῆς τὸν τί-λον τοῦτον,
ὅπου χάινουε τὸν νοῦ των
δαοι τὸν ἀκουθ,βουδέ...
δέξου τον,μολὸν λαβέ.

Μὴ γιὰ τοῦτον ἀπορήσης,
πάρτον δίγως ἀνιρρήσεις,
κί' ἔλα γρήγορα κί' οἱ δρό νάβγωμε περίπατο,
κί' ἔλοι νά φωνάζου: νά!
ὁ Πρωθυπουργός περὴ
μπάρτο με τὸν Ἰπατο.

Ἄ Ζαήμες, στὸν Κορφατή.— Πῶς νά πάω στὸ νησί;
εὐκόλα τὸ λές και σὺ,
μὰ σοῦ λέω πῶς μὰ σκέψις βασιανίς: τὸ μακλό μου,
και φοβοῦμαι, κύρ Γεωργάκη, πῶς θά βρῶ τὸν διάβολό μου.

Κί' ἂν θελήσου νά με σκάσου
ὁ Χοβάρτ με τὸν Φατωμάτη,
κί' ἂν σάν φίδρα με διαγκάσου
και μοῦ πρήξου τὸ σκῆκτι;

Κί' ἂν χαρτζά συγὰ μοῦ στέλλου
ξένοι διπλωμάται φίνοι,
κί' ἂν με κάνουν ὅπως θέλου
πότε τοῦτοι, πότ' ἔκεινοι;

Κί' ἂν δὲν ζημερών ἡμέρα
δίγως μὰ τρανή φοβέρα
τῶν Προξένων, τῶν Μινιστρων,
ἀπειλούτων Αἰμόν κί' Ἰστρον;

Κί' ἂν τοῦ Μόνακο, Κορφατή, τοῦ καπνίζη νά μαλλώνη
και γιὰ χάξι, κάθε τόσο τὴν Βουλή νά μοῦ βουλώνη;

Κί' ἂν, τοῦ κράτους ἀετὲ,
δὲν μ' ἀκούν με τὸ καλό,
κί' ὄ μὴ γνοιτο ποτὲ
μ' ἀναγκάσου νά μιλῶ;

Κί' ἂν ὁ Μόνακο, κὲν ἄλλος,
εἰτ' Ἐγγλέζος, εἰτε Γάλλος,
πραξικόπημα τομῆσης,
κί' ἂν τὰ πάθη, κί' ἂν τὰ μίση
μὲ ασστίσουε τοῦ κόσμου,
τί θά γίγη τότε, φῶς μου;

Κί' ἂν με κάνουν νά χάσω και ταῦγά και τὸ καλῆθι,
κί' ἂν ἀφρίσου ἐπὶ τέλους και τετῶσουε τὰ σχοινιά,
και μοῦ ποῦν μ' ἐρ' ὅπλου λόγην, ὅπως ἔχου τώρα μάθε:
γι' Ἀρμιστῆς ἔδῳ δὲν κάνεις κί' ἀδικασέ μας τὴν γωνιά;

Κί' ἂν μετὰ καμπόσους μῆνας
μὲ καθίσουε σὲ σκεφίδι,

και γυρίσω στὰς Ἀθήνας
σάν τὸν κύριο Μπουφιδῆ;

Δι' αὐτὰ στὸν πόντον θέλω νά φερῶ τὸν γλαυκόν,
και στὴν Μαδορῆ προκρίω,
τῆς Λευκάδος ν' ἀπομείνω,
παρὰ ν' υβερνίτης τῶν ὄρεων τῶν λευκῶν.

Ἐκ τῶν Ἀρμιστῶν τῶν δύο ποῖν ὁ κόσμος μακαρίζε;
τυχερότερος ποῖος εἶναι;
ὁ Ζαήμες, ποῦ πηγαίνει, κὲν ὁ Πρίγκηψ ποῦ γυρίζει;
σκέψου, Κόντε μου, και κρῖνε.

Θεοτόκης πρὸς Ζαήμεν.— Τὰ πελάγη τὰ γλαδίζα
σοῦ φωνάζου κί' οἱ γαλαοὶ
νά μὴ κάρη τόσα νάζιχα,
ζηλευτὲ μουστακκλή.

Σπῆσο κί' ὁ καιρὸς ἐπειγεί,
δῶσε πίστιν και σ' ἐμῆς...
μὴν ἀφήσης νά σοῦ φύγη
ἕνας τέτοιος λουκουμάς.

Κάθε Δύναμις προστάτις μάθε πῶς δεξί της χέρι
δίγως ἄλλο θά σὲ κάρη,
κί' ἐγὼ τάχω καταφρέει
Ἄρμιστῆς νά γίγη πάνω.

Και θερμῶς κί' ἐγὼ, μουγγέ,
πούμαι Κόντες ντισταγέ,
σὲ παρακαλῶ γιὰ τούτη τὴν ἐξάιρετη τμή
νά μοῦ δώσης πληρωμή,
και στὸς φίλους νά συστήσης, ὅπου λὲν πῶς σ' ἀγαπᾶνε,
νέλθου στὸ δικό μου κόμμα και στὸν Ράλλη νά μὴ πᾶνε.

Ἄ Ζαήμες, στὸν Κορφατή.— Μετ' ὀλίγον ἀριεάρω,
χρέος εἶναι και καθῆλον πολιτείας ἐθιμαξ...
πῆς τοῦλάχιστον στὸς Πρέσβεις νά μ' ἀφήσουε νά πάρω
και τὰ σύνεργα τὰ τόσα τῆς τρεχούσης ψαρκιχῆς.

Θεοτόκης πρὸς Ζαήμεν.— Σούνηε και τούτ' ἡ χάρη,
κί' ὄλοι Πρέσβεις ὁμοφῶως ἐπιτρέπουε νά τὰ πάρη.
Ἄστε πάρε καθῆ: αἰς, πετομαξ και παραγάδμα,
κί' ἔλα γρήγορα νά πᾶς εἰς τὴν θέσι σου τὴν ἀδικία.

Και καμπόσους ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμῆς θά σᾶς συστήη
τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδοιταῖου τοῦ Διονόση.
Ἄ, νι τυπωθῆ σὲ τοῦτο βγαίνει πάντα θαλακτό ..
στὴν ἄδῶν τοῦ Πραξιτέλου, ἀξῶν ἀριεμόξ ὀπιό.